

interview met de Artist's Way coach

- Zeg, zo'n Artist's Way cursus, dat is toch eigenlijk onzin? Ik kan toch gewoon zelf het boek aanschaffen en aan de slag, en hopla! na 3 maanden ben ik Kunstenaar?

Ja, dat is zo. Moet je wel sterk genoeg zijn.

- Sterk?

Om het vol te houden, ja. Ik had het boek zelf al meerdere malen doorgewerkt, en ook het vervolg (*The Vein of Gold*) en merkte dat ik toch steeds weer terugviel. Stopte met de Morning Pages, geen tijd meer had voor de Kunstenaarsafspraak, en weer ging geloven in de tegenstemmen. Dat ik toch niets kon, dat het toch niets opleverde, dat het allemaal geen zin had.

- Oh?

Toen zag ik *The Vein of Gold* als cursus aangekondigd bij het Jung Center in Houston. Die werd gegeven door een leerling van Cameron. Wat een belevenis was dat!

- Hoezo?

Vooral het feit dat het in die context opeens volslagen normaal was dat je je kunstenaar noemde. Ik was een schrijver, iemand anders beeldhouwde, er waren schilders, een singer-songwriter, en een jongeman die HIV-positief was en besloten had: NU. Nu is de tijd om te gaan doen wat mij voor ogen staat.

Vooral hij heeft enorm veel indruk om me gemaakt. We moesten op een keer (als huiswerk) een levensgroot portret van onszelf maken. Kindeke heeft mij omgetrokken op printerpapier, weet ik nog wel. In de les legden we ons zelfportret op de vloer, en vertelden over wat ons kunstenaarslichaam verwond had, maar ook wat het bezielde. Die jongen kon precies vertellen waar hij zijn kunstenaarskind beschadigd had, en hoe zonde dat is van je talenten, en van die ene unieke bijdrage die alleen jij kunt leveren.

- Maar heb jij er beter leren schrijven dan?

Nee. Of ja. Maar dat is niet waar het om draait. We moesten thuis ook een keer een schilderij maken, en ik betrapte me erop dat de censor – die valse innerlijke criticus – gigantisch op me aan 't schelden was, de hele tijd. Dat het helemaal niks werd, dat ik totaal geen talent had, en wat schoten de kindertjes in Afrika nou op met dit vage gedoe ... En opeens gingen me de ogen open, zag ik waarom ik al zolang niet aan mijn roman gewerkt had.

Dat is wat *The Artist's Way* je leert: kunstenaar zijn is voor iedereen. Het gaat er niet om dat je een tweede Van Gogh, Couperus of Mozart wordt, het gaat erom dat jij je zo goed mogelijk ontwikkelt zodat jij jouw unieke bijdrage zo goed mogelijk kunt leveren. Dat jouw passie en de behoeften van de wereld ergens samenvallen.

- Nou ja, het klinkt mij nog altijd vrij zweverig in de oren. Wat leer je er dan van?

In de eerste plaats: dat kunst wordt geboren uit verlangen en vertrouwen, niet uit wilskracht en ijzeren discipline. En ook dat het voor je levensgeluk en –vervulling van het grootste belang is dat jij doet waarvoor je geboren bent. Denk maar aan die woorden van Marianne Williamson:

Onze grootste angst is niet dat we ontoereikend zijn.

Onze grootste angst is dat we onmeetbaar krachtig zijn.

Het is ons licht, niet onze duisternis waar we het meest bang voor zijn.

We vragen ons af: wie ben ik dat ik briljant, prachtig, talentvol, fantastisch zou zijn?

Wie ben je eigenlijk om dat niet te zijn, je bent een kind van God.

Jezelf klein voordoen dient de wereld niet.

Er is niets verlichtends aan om te krimpen opdat

andere mensen zich niet onzeker zullen voelen in je buurt.

We zijn bedoeld om te stralen zoals kinderen doen.

We zijn geboren om de glans van God te manifesteren die in ons is.

Het is niet in sommigen van ons; het zit in iedereen.

En als we ons eigen licht laten schijnen, geven wij onbewust

anderen toestemming om hetzelfde te doen.

Wanneer we bevrijd zijn van onze angst

bevrijdt onze aanwezigheid automatisch anderen.

- Gelooft jij dat echt?

Nee. Ik weet dat zeker. En met die zekerheid kan ik anderen bijstaan, zoals Keziah me in Houston bijstond. Vandaar de cursus.